

ΧΩΡΙΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΟΥ ΡΟΥΒΙΚΩΝΟΣ

ΝΑ ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα γλέντια στὴν Ἑλλάδα εἶναι καὶ ἡ ἐκλογὴς. Ἐν καιρῷ ἐκλογᾶς — ὅπως μοῦ ἔλεγε μιὰ φορὰ ἓνας φίλος μου γραμματοδιδάσκαλος — οἱ νόμοι κοιμῶνται, οἱ φόροι σταματοῦν, ἡ Δικαιοσύνη κρεμᾷ τὴν ζυγαριά της στὸ ράφι, οἱ ὑποψήφιοι ἐξοδεύουν καὶ ὁ λαὸς γλεντᾷ. Ψέματα χονδροκομμένα κυκλοφοροῦν ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους στοὺς ψηφοφόρους καὶ τὰνάπαλιν, ὑποσχέσεις δίδονται μὲ τὸ σακκί καὶ ὅλοι κοροϊδεύονται ἀμοιβαίως καὶ ἐν γνώσει. Οἱ ὑποψήφιοι εἶναι τότε ἐρωτευμένοι μὲ τοὺς ψηφοφόρους. Τοὺς ἐνδιαφέρει πόσα γατάκια ἔκαβεν ἡ γάττα τοῦ Δεῖνα καὶ ἂν ἔκαμεν ἀρσενικό ἢ θηλυκό ἡ γαϊδάρρα τοῦ Τάδε. Τότε οἱ ὑποψήφιοι φτιάχνουν γεφύρια ἀπὸ βουνὸ σὲ βουνό, σιδηροδρόμους στὰ κατσάβραχα, τάζουν χρυσὲς βροχὲς καὶ φούρνους μὲ καρβέλια.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ λοιπὸν ἐκλογαὶ ἐπέκειντο ἐν Ἑλλάδι καὶ οἱ ὑποψήφιοι, ἀφοῦ ἔκαμαν ρεφενέ γιὰ τὰ ἐκλογικὰ ἐξοδα καὶ ὥρισαν τὴν περιφέρειαν ποῦ θὰ περιώδευεν ὁ καθένας, σκορπίστηκαν μέσα στὰ χωριά γιὰ ψήφους.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑποψηφίων ἦτο καὶ ὁ κύρ Ἀντωνάκης, ὁ μοναδικὸς κληρονόμος τῆς περιουσίας καὶ τοῦ κόμματος τοῦ πατρός του, τοῦ μακαρίτου Ἀναστάση Ρουσφετοπούλου, ἄλλοτε δημάρχου καὶ βουλευτοῦ.

Ὁ κύρ Ἀντωνάκης ἀπὸ μικρὸ παιδί ἀκόμα ἔδειξε μεγάλο τάλαντο εἰς τὴν πολιτικὴν. Ἀπὸ δέκα ἐτῶν παιδί ἐτίθετο ἐπὶ κεφαλῇς τῶν διαδηλώσεων. Εἰς ἡλικίαν δεκαῆς ἐτῶν ἐμαχαίρωνεν ἓνα ἀντίθετόν των καὶ ἀπηλλάγη διὰ βουλευματος, διότι εὗρίσκετο ἐν πολιτικῇ ἀμύνη. Εἰς ἡλικίαν εἴκοσιν ἐτῶν ἐτελείωσε μετὰ πολλῶν ἐπαινῶν τὸ ἐπαρχιακὸν γυμνάσιον μὲ τὴν συνδρομὴν τῆς πολιτικῆς. Ἐθεωρήθη περιττὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδὰς

του εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἀφοῦ ἐπῆρε δίπλωμα πολιτικῆς εἰς τὸ πρακτικὸν σχολεῖον τοῦ πατρὸς του.

* *

Τὰ χωριά, ποῦ θὰ περιώδευεν ὁ κύρ Ἀντωνάκης, ἦσαν καμμιὰ δεκαπενταριά. Ἀπὸ πολλοῦ κατεγίνετο νὰ συνθέσῃ τὸν λόγον ποῦ θὰ ἔδγαζε στὰ χωριά, καὶ ἐπειδὴ θὰ ἦτο ὁ πρῶτος πολιτικὸς λόγος του, προσεπάθησε νὰ τὸν καταρτίσῃ ὅσον μπορούσε καλλίτερον. Πρὸς τοῦτο κατέφυγεν εἰς ἐφημερίδας ποῦ εἶχαν δημοσιεύσει τέτοιους λόγους, ἐπεκαλέσθη καὶ ὅσα γράμματα εἶχε μάθει στὰ σχολεῖα, ἔγραψε, ξανάγραψε, καὶ ἐπὶ τέλους κατέστρωσεν ἓνα λόγον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον αὐτὸς τοῦλάχιστον ἔμεινε κατενθουσιασμένος.

Τὸ πρῶτο χωρίο, ποῦ εἶχε τὴν τιμὴ νὰ δεχθῇ τὴν πρώτη πολιτικὴ ἐπίσκεψιν τοῦ κύρ Ἀντωνάκη καὶ νὰ ἀκούσῃ τὸν πρῶτο πολιτικὸν τὸν λόγο, ἦταν τὸ Καλανάκι.

Ἐφθασε λοιπὸν ἐκεῖ, ξεπέζεψε στὸ μαγαζάκι τοῦ μπάρμπα Νικολοῦ, ἀρχαίου πολιτικοῦ φίλου τοῦ μακαρίτου, καὶ στὴ στιγμὴ ὅλοι οἱ πολιτικοὶ φίλοι του, ἄλλος ἀπὸ τὸ χωράφι, ἄλλος ἀπὸ τὰ πρόβατα, ἐγέμισαν τὸ στενὸ μαγαζάκι τοῦ μπάρμπα Νικολοῦ. Ἄρχισαν πλέον ἢ χαιρετοῦρες, τὰ κεράσματα, οἱ λογαριασμοὶ τῶν ψήφων, τὰ ἄσπρα καὶ τὰ μαῦρα, καὶ πάντα τὰ πρῶτα ἔδγαιναν περισσότερα ἀπὸ τὰ δεύτερα.

Εἰς τὸ τέλος, ἀφοῦ ἤπιαν κᾶμποσα ποτήρια, ἐχαιρέτησαν καὶ ὑψήθησαν, ὁ κύρ Ἀντωνάκης ἀνέβη σ' ἓνα σκαμνί, ἔλαβεν ὕψος σοδαροῦ ἀνθρώπου — ἴσως γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του — καὶ μὲ μεγάλη συγκίνησι ἐδιάβασεν ἀπὸ χειρογράφου τὸν πρῶτο πολιτικὸν λόγον του. Σὰς τὸν παραθέτω αὐτολεξεῖ γιὰ νὰ θαυμάσετε τὸ πολιτικὸν τάλαντον τοῦ κύρ Ἀντωνάκη καὶ τὴ ῥητορικὴν του δεινότητα.

«Ἀγαπητοὶ συμπολίται. Ὅταν, χάριτι θεῆς, ἡ ψυχὴ τοῦ μακαρία τῇ λήξῃ μακαρίτου πατρός μου καὶ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν βουλευτοῦ σὰς ἀπέπτη εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὁ μακαρίτης πατήρ μου ἀφῆκε μέγα κενὸν ἔν τε τῇ πατρίδι καὶ τῷ κόμματι. Τότε ἡ ἐμὴ ψυχὴ, τεθορυβημένη καὶ ἐξ αἵγλης ἀπαστράπτουσα πρὸ τοῦ γενομένου μυστηρίου τῆς Φύσεως καὶ τῆς Πατρίδος, ἡσθάνθη ἐαυτὴν ἀναποδράστως ἐξαναγκαζομένην ὑπὸ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων νὰ διασταλῇ ἐπ' ἀπειρον, διὰ τὰ συμπληρώσῃ τὸ μέγα κενὸν τοῦ μακαρίτου πατρὸς μου ἔν τε τῇ Πατρίδι καὶ τῷ κόμματι. Ἐν τῷ πυθμένι τῆς ψυχῆς μου αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης ἐξερράγησαν καὶ ὥς ἄλλα: πομφόλυγες διερράγησαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς καὶ μία φωνή, φωνὴ διάτορος, μυστηριώδης καὶ μεγαλοπρεπῆς μοὶ ἐφώναζεν «Ἐμπρός, Ἀντωνάκη, ἐμπρός». Ἀλλὰ πρὸ τοῦ μεγάλου διλήμματος ἔστην στενάζων καὶ ἀμφίρροπος νὰ κατέλθω εἰς τὴν πολιτικὴν κονίστραν δι' ἀγχεμάχων ὀπλων ἢ οὐ. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας καὶ ἐπὶ

πολλὰς νύκτας ὑπὸ τὸ γαληνόφως τῆς σελήνης καὶ τῶν ἀστέρων ἐκυμαινόμενην μεταξὺ φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας. Ἡ φωνὴ ὁμως ἐξηκολούθει νὰ μὲ φωνάζῃ δυνατώτερα ἀπὸ τὰς πτυχὰς τῆς ψυχῆς μου «Ἐμπρός, Ἀντωνάκη, ἔμπρός». Τότε καὶ ἐγὼ, ὡς ἄλλος Καῖσαρ ἀπεφάσισα νὰ διαβῶ τὸν Ρουδίκωνα...

— Θὰ τὸν διαβῆς καὶ θὰ τὸν παραδιαβῆς τὸν Ρουδίκωνα — ἐφώνησεν ὁ μπάρμπα Νικολός — ποῦ τοὺς ἡῦρε τοὺς ψήφους ὁ Ρουδίκωνας!

— Κάτω ὁ Ρουδίκωνας — φώνησεν ἄλλος ἐνθουσιασμένος.

— Κάτω, κάτω.

— Κάτω, φώναξε καὶ ὁ κύρ Ἀντωνάκης παρασυρθεὶς ἀπὸ τὸν γενικὸ ἐνθουσιασμό. Ἀφοῦ τέλος πάντων ἀποκατέστη ἡσυχία εἰς τὸ ἀκροατήριον, ὁ κύρ Ἀντωνάκης ἐξηκολούθησεν:

— «Καὶ λοιπόν, κατερχόμενος εἰς τὴν πολιτικὴν κονίστραν, πέποιθα ἐπὶ τὴν ὑμετέραν συγκέντρωσιν καὶ ὑποστήριξιν. Ἡ καρδιά μου σπαράσσεται ἀνωδύνως, ὅταν στρέφω τὰ βλέμματά μου εἰς τοὺς ἀφορήτους φόρους, τοὺς ὁποίους ἐνέσκηψεν εἰς τὸν τράχηλόν σας ἡ παροῦσα κυβέρνησις καὶ σὰς ὑπόσχομαι, ὅταν ἔλθω εἰς τὴν ἐξουσίαν, νὰ τοὺς καταστρέψω ὅλους ἐκ θεμελίων. Ἀσφάλεια, Δικαιοσύνη, Παιδεία, διαρρύθμισις τοῦ δασμολογίου, ἐκμετάλλευσις τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων τῆς χώρας θὰ εἶναι τὰ μόνα μελήματα τῆς Κυβερνήσεώς μου. Καὶ ἤδη παρουσιάζομαι ὑμῖν ὑπὸ τὴν μορφήν κάλπης καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀσπρίσετε ὅλοι. Ζήτω τὸ ἔθνος, ζήτω ὁ μακαρίτης πατήρ μου».

— Ζήτωωωωω...

Ταῦτα εἶπεν ὁ κύρ Ἀντωνάκης καὶ κατῆλθε τοῦ βήματος. Τότε ἐσηκώθη ὁ μπάρμπα Νικολός.

— Ἄκουσε, κύρ Ἀντωνάκη, εἶπε. Τὰ παιδιά, γιὰ νὰ ψηφίσουν καλὰ, πρέπει νὰ φᾶνε δυὸ ταῖνια, ἓνα πρωτ-πρωτ πρὶν ξεκινήσουν, καὶ ἓνα τὸ μεσημέρι ἅμα φτάσουν στὸν Ἄϊ Λιά καὶ ψηφίσουν. Πέντε παληοπρατίνες φτάνουν. Βάλε τώρα καὶ κᾶτι κρασί, κᾶτι κολλήματα στὰ νταούλια, ἓνα κατοστάρικο ἴσια-ἴσια θάρθη. Ἐσὺ μὴν ἀνησυχεῖς γιὰ τίποτε, ἐγὼ θὰ τὰ κουμαντάρω ὅλα».

Ὁ κύρ Ἀντωνάκης κιτρίνισε λιγάκι μόλις ἄκουσε τὴ διατίμησι ποῦ θὰ εἶχε τὸ ἐκλογικὸ γλέντι στὸ Καλανάκι, ξερόθηκε, ξεροκατάπιε, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ φέρῃ καὶ ἀντίρρηση. Ἦσαν, βλέπετε, τὰ ἐγκαίνια τοῦ πολιτικοῦ του σταδίου καὶ ἔπρεπε νὰ ἐορταθοῦν μεγαλοπρεπῶς. Ἐβγαλεν ἓνα κατοστάρικο κολλαρισμένο καὶ τῶδωκε στὸν μπάρμπα Νικολό, ξανακέρως γιὰ τῆς μπενετάδες, καθάλλησε καὶ τράβηξε γιὰ τὸ ἄλλο χωριό.

Σὲ λίγες μέρες λαβαίνει ἓνα γράμμα ἀπὸ τὸν μπάρμπα Νικολό: «Ἡγαπité μου κύρ Ἀντωνάκι. Πρώτον ἔρχομε νὰ αἰροτήσω διὰ τὴν καλὴν σας ὑγίαν καὶ ἂν ἐροτᾶται καὶ δι' ἐμᾶς τοῦτ' αὐτὸ ὑγιαί-

νουμεναι τὸ αὐτὸ ἐπεθυμοῦμε καὶ δι' ὑμᾶς. Μάθε ὅτι ὁ Θύμιος Τριγκέ-
λας ἔφυγ' ἀπὸ τὸ κόμμα μας καὶ πῆγε, λέει, μὲ τὸ κόμμα τοῦ Ρου-
βίκωνα, γιατί, λέει, τοῦ κακωφάνικαι ποῦ μοῦ ὤρκωες ἐμένα τὸ
κατοστάρικο γιὰ τὰ αἰξοδα καὶ ὄχι σαυτόν. Πῆρε μαζί του καὶ τοὺς
Μητρογιανέους, τὰ πεδιά τῆς Παναγόνουφης καὶ τοὺς Πρέκηδες,
συμπεθερέβουνε βλέπεις μαυτοὺς ἀπὸ τοὺς Μαβρατζάδες. Μάθε
ἀκόμα ὅτι τὸ κατοστάρικο δὲν πηστέβω νὰ φτάσι γιὰ τὰ ἔξοδα.
Δέν εἶνε σὰν ἄλλοτε ποῦ μποροῦσε κανεὶς νὰ κλέψῃ καὶ πέντε καὶ
δέκα πρατίνες, τώρα ὅλα μὲ τὸν παρὰ, ἐστένεψαν πολὺ τὰ πρά-
ματα. Γι' αὐτὸ στῆλε ἀκόμα κανὰ κοσεπεντάρικο νὰ βγοῦμε ἀσπρο-
πρόσοποι. Καὶ γιὰ τὸ παληοτριγκέλα μὴ σεκλητήξῃσαι, ἐσύ κ' ἔτσι
θὰ τὸν διαβῇς τὸ Ρουβίκωνα.

Ταῦτα καὶ μαίνο εἰς ἀπάντισίν σου — Νικολὸς Σιντάρης».

(1916)

Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ἱταλοελληνικὴ συνεννόησις

Ὁ Ἱταλὸς (ζητῶν συγγνώμην ἀπὸ τὸν κομψευόμενον δανδὴν ποῦ τοῦ
ἐπάτησε ἀπρόσεκτα τὸ σκυλάκι). — Scusi, Signor, scusi...

Ὁ δανδῆς. — Σκούζει βέβαια!... ἀφοῦ τὸ τσαλαπάτησες, πῶς νὰ
μὴ σκούξῃ!...